

Zij kwamen langs plekken om voor altijd
te blijven. Een uitzicht volstond, de hang
van een huis, of hetzelfde weerom

in een blik, een gebaar, in de kleur
van een hekwerk bij avond.

En pleinen waren er van zon, waarom
een teer geritsel hing van eiken, als
raakten zij daar eindelijk aaneen

al die momenten uit de telkens
verbrokkelde tijd van ons leven.

Maar zij moesten nog verder. De reden
wist niemand. Om een weerzien wellicht,
een hardnekkige trouw, of om het intenser

en kleinere steeds, om een bloem,
op een graf, in een boomgaard.

Uit: Hartschelp
De Geus, Breda, 2007

Paul Hermans